

Till Sverges proletariat
VALMANIFEST
från
Socialdemokratiska Vänsterpartiet

När Sverges arbetarklass denna gång går till riksdagsmannaval, har såväl den yttre som inre politiska situationen undergått en stark förändring sedan 1917 års val.

EN REVOLUTIONÄR VÄRLDSKAMP.

I Ryssland har arbetarrevolutionen segerrikt slagit igenom och befast sitt välde, och i hela Mellan-Europa har det gamla politiska systemet störtats och proletariatet bereder sig också i dessa länder att helt övertaga samhällets ledning. Världsreaktionen representeras icke längre av Ryssland och Tyskland, det är nu tvärtom ententen med de skendemokratiska staterna England, Frankrike och Amerika, som blivit den socialistiska utvecklingens hätskaste och farligaste fiende. Klasskampen har skärpts och internationaliserats till en revolutionär världskamp mellan proletärmassorna i alla länder, samlade kring Sovjet-Ryssland och den tredje Internationalens röda baner och det imperialistiska rövarbandet, organiserat i det s.k. Nationernas förbund bakom vars demokratiska mask döljer sig det nakna kapitalistiska profit- och härskarintresset.

Med lärdomen av de med miljoner proletärers blod köpta erfarenheterna av den andra Internationalens reformistiska arbetsmetoder och opportunistiska väsen ställer sig tredje Internationalen helt och fullt på den revolutionära handlingens grundval på den grundval, som Marx och Engels företrädde i Kommunistiska Manifestet.

DEN SOCIALA REVOLUTIONENS NÖDVÄNDIGHET.

Sverges socialdemokratiska vänsterparti vet sin plats i denna kamp. Det betygar sin solidaritet med det revolutionärt kämpande proletariatet i alla länder. Det tror icke på möjligheten av ett sakta och fredligt inväxande på parlamentarisk väg i det socialistiska samhället. Det betraktar de arbetande massornas utomparlamentariska aktioner som vägen till klass-samhällets störtande och socialismens genomförande.

Proletariatets diktatur, organiserad i rådssystemet, d.v.s. de arbetande klassernas politiska och ekonomiska allenavälde under en viss tidsepok, är ett nödvändigt genomgångsled till socialismen. Men denna diktatur kan - enligt vår mening - först upprättas och förverkliga sina uppgifter när den bakom sig äger det organiserade proletariatets stora majoritet; varje kupp försök av en minoritet eller planlösa våldsdåd förkastas på det uttryckligaste.

Utgående från en sådan åskådning ser Vänsterpartiet sin främsta uppgift i valrörelsen och i riksdagen att avslöja det nuvarande klasssamhällets karaktär och att klargöra för massorna den sociala revolutionens nödvändighet, dess mål, medel och förutsättningar, med särskild hänsyn till proletariatets diktatur och det revolutionära rådssystemet. Självfallet kommer partiet att i riksdagen i varje föreliggande fråga hävda arbetareklassens intressen. Men det söker icke att vid det nu förestående valet vinna röster på den eller den reformen inom det bestående samhällets ram - det förklarar högt och tydligt, att dess strävan är att från grunden omlägga detta samhälle genom kapitalistklassens expropriation och utsugardömet fullständiga avskaffande, och det är omkring detta program som det önskar samla de proletära välmännen.

REFORMARBETETS FÖRFUSKANDE.

Den socialdemokratiska vänstern skiljer sig sålunda principiellt från såväl det liberala som det högersocialistiska partiet, vilkas verksamhet blott kan medföra en nödortfug beskärning av det kapitalistiska samhällets värsta utväxter. Under den treårsperiod, som nu förflutit i tecknet av en "fruktbärande samverkan" mellan nämnda partier, har reformarbetet i grund förfuskats, t.o.m. de under trycket av massrörelsen i samband med den tyska revolutionen framtvingade initiativen i frågorna om den kommunala rösträtten och åttatimmarsdagen utmynnade blott i halva och stympade resultat.

Allra klarast framträdde den liberalsocialistiska regimens tvetydiga och svekfulla karaktär i dess hjälp åt

det avskyvärda vitfinska blodsväldet under revolutionen och dess fientliga politik gentemot den ryska arbetarrepubliken. Och om än den nya, rent högersocialistiska regeringen tvingats något moderera sin politik i dessa frågor, så har dock dess verksamhet alltigenom burit en borgerlig prägel, som den måste göra, då regeringen sitter på en borgerlig riksdagsmajoritets nåd som det kapitalistiska Sverges fånge, konungens edsvurna trommän och militarismens galérslav.

Med understrykande av ovan anförda principiella synpunkter vilja vi härmed precisera vår ställning till några av valkampens särskilt aktuella frågor.

UPPGÖRELSE MED RÅDSRYSSLAND. ÅLANDSFRÅGAN.

Först och främst fordra vi ofördröjlig uppgörelse med Råds-Ryssland, de diplomatiska likaväl som de handelspolitiska förbindelsernas omedelbara återupptagande, det är skam för Sverges arbetare att en regering, i vilken de ägt representanter, deltagit i den reaktionära svältblockaden mot den socialistiska republiken i öster och att den nuvarande regeringen alltjämt underkastar sig världskapitalets brottsliga försök att strypa den ryska arbetarrevolutionen.

Den skammen måste avtvås. Och i denna uppgörelse med Ryssland måste då även ingå att nå samförstånd i Ålandsfrågan. Vänsterpartiet hävdar den nationella självbestämmanderätten, men då frågan ej kan lösas blott genom folkomröstning på Åland, utan blivit ett internationellt komplicerat problem, bjuder både klokheten och rättens bud att öarnas nya statsrättsliga ställning ordnas i samförstånd med de ryska folket.

SOCIALISERINGSBLUFFEN.

Den högersocialistiska regeringen, som led ett så oerhört parlamentariskt och sakligt nederlag i kommunalskattefrågan, men som av kungen och borgarna tillåtits kvarsitta i hopp om att den lättare än någon annan skall kunna, förvärva Åland åt Sverge, har trots sig kunna stärka sin ställning hos arbetarna genom tillsättandet av de stora socialiseringskommissionerna. Dessa utredningar föreges vara ett storartat initiativ till socialismens förverkligande. Vi fastslå gentemot en sådan bluff, att socialiseringsutredningen icke åsyftar något annat än en utvidgning av statskapitalismens verksamhetsområde genom statsinköp av vissa större och viktigare produktionsgrenar, åtgärder, vilka icke utgöra någon socialisering i socialistisk mening och som ofta får ett ytterst problematiskt värde ur arbetarklassens synpunkt. På samma sätt avser utredningen om den industriella demokratin icke genomförande av någon demokrati i ordets egentliga mening på det industriella området, d.v.s. de arbetande klassernas herravälde över produktionen och dess ledning, utan blott åstadkommande av arbetarnas "medinflytande" över företagen, vilket i stället för att betyda upphävande av kapitalets makt över arbetet och produktionen fastmer är ett tvivelaktigt och misslyckat försök att försona kapital och arbete och att skapa en industriell borgfred.

Gentemot dessa reformistiska ansatser att bortfuska och förhala socialiseringsfrågan ställer vårt parti kravet: ingen statskapitalism utan socialism, ingen industriell intressegemenskap med arbetsköparna utan industrin helt under arbetarnas - handens och hjärnans - kontroll och bestämmanderätt samt expropriation av det rörliga kapitalet - all makt åt de arbetande klasserna för att genomföra detta mål.

JORDFRÅGAN.

I likhet med vårt partis ovannämnda krav på det industriella området kräver partiet en fullständig expropriation av de stora godsens och av alla naturrikedomar, som befinna sig i enskild ägo, som utom att frigöra människorna även är ägnad att främja landets livsmedelsproduktion. Självägande småbönder och småbrukare stödjast gentemot all slags bank-, bolags- och storgodsvälde. Lantarbetare, skogsarbetare, torpare, åbor och vederlikar hjälpas i sina strävanden att nå en tryggad och självständig existens.

MOT MILITARISMEN OCH NATIONERNAS FÖRBUND.

Gentemot militarismen intar vår parti samma avvisande hållning som alltid. Man har sökt påbürda oss, att vi blivit militarister, därför att vi godkänt den ryska arbetarrevolutionens väpnade försvar mot yttre och inre reaktionära angrepp. Ja väl, vi anse att när de arbetande klasserna tagit makten i sina händer för att

genomföra socialismen, ha de rätt att till självförsvar gripa till vapen mot en revolterande kapitalistisk utsugarklass eller anfall från en kapitalistisk stat. Gentemot en högersocialism, som bevarar rustningar och militära maktmedel åt ett allt fortfarande borgerligt kapitalistiskt samhälle godkänna vi däremot blott ett väpnat värn i ett revolutionärt läge för arbetareklassens sociala och politiska landvinningar och som ett medel att avvärja inre, reaktionära kupp försök.

Men vad har detta med militarismen att skaffa?

Det är tvärtom en klar socialistisk ståndpunkt. Men till det nuvarande militärväsendet, som blott är borgarklassens skyddsgarde gentemot proletariatet, vilja vi icke offra en man, icke en dag, icke ett öre, och i enlighet med denna åskådning har vårt parti vägrat varje anslag av de hundratals miljoner kronor om varje år beviljas åt militarismen av höger, liberaler och -högersocialister i skön förening. Liberaler och högersocialister hyckla sig vara anhängare av avrustning, men samtidigt ha de genomdrivit Sverges anslutning till Nationernas förbund, som förpliktar oss att upprätthålla ett omfattande militärväsen, och som kan indraga oss i krig mot vår vilja, och samtidigt gör Sverige i icke blott ekonomiskt, som förut, utan även politiskt till en ren lydstat åt ententemakterna.

Nationernas förbund, från vilket Ryssland och Tyskland, Kina och många andra länder utestängts, är en grov vrångbild av det folkförbund som socialismen eftersträvar och som först kommer att förverkligas med vår världsrevolutionens slutliga seger.

I "Nationernas förbund" se vi den internationella reaktionen förkroppsligad, och den socialistiska arbetarklassens lösen måste därför vara: Ut ur Nationernas förbund, denna nya heliga stormaktsallians för kapitalismens bevarande och samlade kamp mot det revolutionära världsproletariatet.

BOSTADSRÅDNINGEN.

Den allt svårare bostadsnöden kräver för dess avhjälpande de mest vittgående åtgärder från samhällets sida. Under de liberalsocialistiska och högersocialistiska regeringarna har gjorts föga mer i denna fråga än den närmast föregående högerregeringen gjorde, i vissa avseenden mindre. De vänstersocialistiska kraven, dels om väsentligt större statsanslag för bostadsbristens hävande, dels om beslag å oanvända lägenheter och om bostadsransonering, ha avslagits, och i stället har man möjliggjort hyornas ytterligare förhöjande. T.o.m. under en borgerlig regering har i Norge kunnat genomföras bostadsransonering, det enda omedelbart verkande medlet mot det ohyggliga bostadseländet, men här i Sverige vilja ej ens högersocialisterna höra talas därom.

MOT SPRITELÄNDET, FÖR FÖRBUD.

I nykterhetsfrågan är vänsterpartiet det enda parti, som med kraft och allvar kämpat för rusdrycksförbudet. Den sorgliga reaktion på detta område, som framträtt under de senaste åren och som medfört ett superi och en demoralisation, hotande att bli en fullständig samhällsolycka och visande beklagliga verkningar ej minst inom arbetarklassen, uppfordrar till en fortsatt, energisk kamp mot spriteländet, och vi kräva en omedelbar folkomröstning, som med enkel majoritet beslutar i förbudsfrågan, liksom det bestämt måste betonas att det ej minst kommer an på arbetarnas organisationer att medverka till självuppföstran och självansvar i detta hänseende.

FÖR RÅDSREPUBLICEN.

Beträffande den borgerliga statsförfattningens demokratisering kan de n blott ske genom kungadömet ersättande med republik, första kammarens avskaffande samt allmän rösträtt från 21 års ålder och folkomröstning. Om de borgerliga demokratiska partierna, inklusive högersocialisterna, menade ärligt, skulle de naturligtvis förverkliga dessa krav, men just därigenom, att de bekämpa även dessa, elementära demokratiska fordringar, avslöja de sig som kapitalismens och fåtalsväldets hantlangare under demokratisk skylt.

Vänstersocialisternas strävan gå dock vida ut över den borgerligt-demokratiska republikens ramar. Vi

vilja arbetets fria republik, den socialistiska rådsrepubliken, där de arbetande icke blott äga tomma, formella rättigheter, utan på grundval av sitt produktiva arbete härska ekonomiskt som politiskt i samhället.
ARBETETS MÄN OCH KVINNOR!

Till val under denna paroll:

mot det kapitalistiska utsugardömet och mot godsägarväldet, mot militarismen och brännvinsdemoralisationen, mot förfuskandet av socialiserings- och bostadsfrågorna, mot reformbluffarna och det borgardemokratiska gyckelspelet, för samförstånd med arbetarnas Ryssland, för proletarietets diktatur, för rådsrepubliken, för socialismen!

Rösta mot högern, mot liberalerna och mot högersocialisterna.

Rösta med Socialdemokratiska Vänsterpartiet!

Stockholm i juli 1920.

Socialdemokratiska Vänsterpartiet
Representantskapet